

Отворено писмо ауторима декларације „Преокрет – Србију у Европу – Европу у Србију“

Драги Чедо, Вуче и Жарко, драги лидери мањина, драге моје јавне личности,

Овом приликом вам се обраћам, јер сам одушевљен декларацијом “Преокрет», којом сте ми напросто отворили очи. И ја сам као већина грађана Србије (никако народа) дуго био у мраку, који су око мене створили јефтине митови и примитивни национализам. Од шкрипе гусала и звекета оружја нисам могао да чујем своје мисли, нити да послушам своје срце. Хвала што сте имали храбрости да позовете на отрежњење све нас који смо дуго лутали по лавиринту лажног српства и православља. Јер ко још верује у Бога у 21. веку? Само лудак и примитивац који мисли да се духовност маже на ‘леба. Само неки ирационални тип, који мисли да су људи добри и поштени и да се човек понекад може ослонити на другог, уместо искључиво на себе. Чему сви ти силни молебани и одласци у цркву, због тамо неког Косова, кад је много паметније провести време у неком лепом тржном центру. Унапред се извињавам што ово писмо пишем грозном ћирилицом и надам се да ћемо ускоро сви писати латиницом - као и сав цивилизован свет. Одавно не видим поенту српског језика. Зашто га у наредном мандату нека одлучнија влада не би укинула? Зашто да ломимо језик нечим што је толико архаично и превазиђено, уместо да сви лепо говоримо енглески, француски и немачки? Кад наша земља једног дана буде коначно слободна и подељена на интересне зоне великих слободарских сила, можда ће нам се тај сан и остварити.

Унапред се извињавам што ово писмо пишем грозном ћирилицом и надам се да ћемо ускоро сви писати латиницом - као и сав цивилизован свет. Одавно не видим поенту српског језика.

Ја већ дуго времена сањам исти сан. Сањам како се кроз центар Београда шетам булеваром Хенрија Кисинџера и скрећем у Кушнерову улицу, да попијем кафу у мом омиљеном кафићу „Ал Каида“. Док одбијам димове хашиша из наргиле и пијуцкам кафу из филџана, гледам око себе софистицирана лица НАТО војника, који се смеју и испијају

пинте холандског и белгијског пива. У тренутку блажене среће, запахњује ме неподношљив смрад и одједном угледам гомилу дроњавих сељака у народним ношњама, како тегле кромпир и лук на пијацу... Ту се нагло пробудим из сна, престрављен језивим призором шајкаче, који ми још увек трепери пред очима. Мука ми је када помислим да делим исти ваздух са тим затуцаним креатурама, уместо да се грлим са прелепим Фламанцима, Валонцима и другим просвећеним народима. На срећу, радује ме то што ће добротвори из „Монсанта“ ускоро прочистити нашу прљаву и загађену земљу својим чаробним ГМО семенкама, па више неће бити потребе да идемо на прљаве пијаце. Хране ће бити на сваком ћошку у изобиљу. Моћи ћемо да је уберемо из сваке жардињере, уместо што нас свакодневно пљачкају којекакве сељачине са штрокавим ноктима. Убеђен сам да је „Преокрет“ најбољи пут да коначно модернизујемо ово заостало и залутало друштво. Да се већ једном ослободимо тог косовског баласта, који нас спутава да идемо напред. А шта уопште значе у савременом свету цркве и манастири, ако већ имате брзи Интернет на коме можете гледати слике и клипове свих светских храмова? Уосталом, ја, као и ви другови моји, не верујем у тог седобрадог господина, који седи на облаку и дели небеску правду. Ја верујем само у науку: математику, физику, хемију, нанотехнологију... Откако смо добили „бели шенген“ више ми није довољно само да путујем, већ хоћу да летим у свемир, да обиђем Марс, Јупитер и Сатурн. Интеграције су наша једина будућност, зато сам се и на последњем попису изјаснио као Земљанин-сајентолог, уместо оног трибалног Србин-православац. Можда ћемо једног дана сви бити грађани Галаксије, а потом, ако буде среће, и грађани Космоса? Можда ће нам поћи за руком оно што ни Икару није успело? – да летимо сами без ракета и авиона. Али Икар је веровао у грчке митове, због чега је и пао у море. А ми сада имамо шансу да се ослободимо своје мрачне традиције, да бисмо једног дана научили да летимо! Наравно, нисмо ми једине будале на овоме свету. Има још пуно залуђеника који се к'о пијани плота држе те гнусне флоскуле: „суверенитет и територијални интегритет“. Држе се за територију, као када се српски паор због нужде ухвати за шиљкане. Руси нас још увек смарају са Чеченијом, Шпанци са Баскијом, Енглези са Северном Ирском и Шкотском, Американци не дају Мексиканцима Калифорнију, Кинези траже Тајван, Турци не дозвољавају Курдистан, Израелци не признају Палестину... Чему све то уопште води??? Само новим поделама и ратовима, уместо да сви живимо у миру, заједно, у једној држави, под брижним вођством филантропских банака и мултинационалних корпорација.

Можда ћемо једног дана сви бити грађани Галаксије, а потом, ако буде среће, и грађани Космоса? Можда ће нам поћи за руком оно што ни Икару није успело? – да летимо сами без ракета и авиона. Али Икар је веровао у грчке митове, због чега је и пао у море. А ми сада имамо шансу да се ослободимо своје мрачне традиције, да бисмо једног дана научили да летимо!

Опростите ми, другови моји, што ми је требало толико времена да преломим у себи неке

ствари. Дуго сам се, као миш, скривао у рупи сопственог незнања и конформизма. Сада, када видим, све те сјајне људе који су подржали „Преокрет“, не могу више да забијам главу у песак. Хоћу и ја да будем тако револуционаран и храбар, као ове јавне личности које се налазе на том списку истине. Хоћу и ја да кажем „не“ том Косову и „не“ погрешној политици, а „да“ Европи, „да“ новим улогама, „да“ новим пројектима, позицијама и привилегијама. Тек сада схватам зашто су ме истерали из истинољубиве „Политике“. Није њено уредништво криво што ме је цензурисало и бранило ми да критикујем моћне, крив сам ја зато што нисам хтео да пишем успаванке за народ, као сваки нормалан новинар. Јер народу је потребан свакодневни одмор, да би могао да пружи свој максималан допринос корпорацијама. Не треба ту нека битанга да му својим шкработинама брани да спава. Бранити гладном човеку да преспава своју глад је најгори могући злочин, и ја признајем да сам крив. Криви су и моји другови из Београдског синдиката, зато што стално даве са том причом о части и поштењу. Да смо се на време освестили и схватили реалност, можда би и ми сада били богати зачетници „Преокрета“. Овако ми остаје да се само придружим већ започетој идеји, наравно, под условом да прихватате мене блудног сина. Ја вам свечано обећавам да ћу исправити све своје мане и заблуде. Престаћу да идем на славе код својих старомодних пријатеља. Нећу више конзумирати било шта што има префикс „национално“ - престаћу да једем нездраву националну храну и да идем у националне паркове, где се скупљају хулигани и националисти. Нећу никада више писати ћирилицом и навијати за Новака Ђоковића. Нећу седети у кафани „Верона“, зато што се та кафана налази у близини Руског дома. Променићу назив предавања Београдског синдиката из „Пројекат Србија“ у „Пројекат Европска унија“. Научићу албански, босански, црногорски и војвођански језик, да бих се боље слагао са комшијама, осим, наравно, са овима из Републике Шумске, које ћу да избегавам у широком кругу. Пустићу браду да бих личио на лидере „Преокрета“ и све друго што је потребно да би ме прихватили. Свестан сам да то није једноставан и брз процес, али бих уз малу помоћ пријатеља лако могао да се променим. Ако бисте ми само омогућили да уђем у ту „high-tech“ капсулу за метаморфозу, из које је управо изашао Вук Драшковић, врло брзо бих се излечио од свих слабости које ме спутавају да будем слободан. А онда, када сутра будете написали „Преокрет бр.2“ - за признавање независности Санџака (а не Рашке – као што кажу екстремисти), моје ће име бити прво на списку подршке. Можда је боље да прво отцепимо Војводину, док је још нису упропастили зарђали српски плугови.

А онда, када сутра будете написали „Преокрет бр.2“ - за признавање независности Санџака (а не Рашке – као што кажу екстремисти), моје ће име бити прво на списку подршке. Можда је боље да прво отцепимо Војводину, док је још нису упропастили зарђали српски плугови.

Ето толико од мене другови, не бих да вам трошим драгоцену време, које можете паметно да потрошите на преокретање. Волео бих да прочитате ово писмо, јер имам

Превртање Србије

Пише: Феђа Димовић
четвртак, 10 новембар 2011 12:19

осећај да једино ви можете да ми помогнете да се и ја преокренем. Надам се да ћемо се ускоро срести на некој новој револуционарној манифестацији у сали „Американа“, или на откривању споменика Лејди Гаги, или на отварању спортског центра „Адем Јашари“. Пре тога, можда се и сретнемо на концерту Дина Мерлина у „Арени“, под условом да успем да набавим карте за VIP ложу.

Срдачан поздрав од јадника који се још увек (али не задуго) зове Србином.